

S E N T È N C I A

Magistrats Srs.

Josep Maria PIJUAN CANADELL

Concepció BARON MORA

Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL

Andorra la Vella, vint-i-un de juny del dos mil divuit.

VIST en judici oral i públic pel Tribunal de Corts, la Causa núm. 6000064/2017 seguida pel presumpte delicte menor de lesions per imprudència greu.

Acusat: J. L. E., nascut el 12 de maig de 1961 a San Juan (Argentina), fill de Roberto i de Maria Elena, de nacionalitat argentina, sense antecedents penals al Principat, en llibertat provisional en la present causa, defensat pel Lletrat Xavier LÓPEZ HORISCHNIK.

Part acusadora: el Ministeri Fiscal representat pel Sr. Ivan ALIS SALGUERO.

Magistrat ponent Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS PROVATS I AIXÍ ES DECLARA: vers les 02:30 hores del dia 9 de gener de 2016 l'acusat J. L. E., nascut el 12 de maig de 1961, de nacionalitat argentina, circulava per la Carretera d'Arinsal pel carril descendent direcció la Massana, conduint el vehicle de la seva propietat Audi RS4 V8 matrícula andorrana XXXXX, assegurat a la companyia d'assegurances MULTISEGUR.

En arribar a l'alçada del número 41 de la referida carretera, com sigui que l'acusat conduïa sota els efectes d'una precedent ingestió alcohòlica, va col·lidir amb la part davantera dreta del seu vehicle contra el lateral esquerre del vehicle BMW 320 matrícula espanyola XXXX-XXX que, conduït per B. G. P., havia iniciat un gir a l'esquerra per entrar al garatge de casa seva, maniobra que havia senyalitzat amb els corresponents intermitents i amb la deguda antelació.

A conseqüència de la col·lisió, la conductora del BMW B. G. P. patí lesions consistents en una contractura de la musculatura paracervical i paralumbar, per la qual requerí una primera assistència mèdica per a la seva curació.

B. G. P. ha renunciat a res reclamar en haver estat degudament indemnitzada per l'acusat amb anterioritat al judici oral.

A l'acusat li fou practicada la prova d'alcoholèmia, que donà un resultat positiu de 1,99 grams d'alcohol per litre de sang, havent estat ja condemnat mitjançant ordenança Penal de data 9 de gener del 2016 com autor d'un delicte menor de conducció de vehicle automòbil amb un grau d'alcoholèmia superior a 0,8 grams d'alcohol per litre de sang i d'un delicte menor de conducció temerària amb perill concret per a les persones, a les penes d'un mes d'arrest nocturn condicional i a la privació del permís de conduir per un termini de divuit mesos, pel primer delicte, i a la pena de tres mesos de presó condicional i privació del permís de conduir per un termini de deu mesos, pel segon delicte.

RESULTANT SEGON. El Ministeri Fiscal, en el seu escrit de qualificació provisional, qualificà els fets com a constitutius d'un delictes menor de lesions per imprudència greu, tipificat a l'article 117.2 del Codi Penal, del qual estima responsable en concepte d'autor l'acusat J. L. E., sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, i demana imposar a l'acusat la pena de multa de sis mil euros i dotze mesos de privació del permís de conduir, així com el pagament de les despeses processals causades, sense haver-hi lloc a exigir responsabilitat civil.

En l'acte del judici oral el Ministeri Fiscal ratificà el seu escrit de qualificació provisional, entenent que no concorria la circumstància atenuant de reparació al·legada per la defensa de l'acusat perquè no consten en autes elements que acrediten que l'acusat hagi fet tot el possible perquè la Cia d'Assegurances agiliti l'acció, citant la jurisprudència d'aquest Tribunal que té declarat que la circumstància atenuant no s'aplica automàticament, sinó que s'ha de tenir en compte una actitud activa del processat.

RESULTANT TERCER. La Defensa de l'acusat, en el seu escrit de qualificació provisional, manifestà el seu acord amb la qualificació dels fets efectuada pel Ministeri Fiscal, admetent que eren constitutius d'un delictes menor de lesions per imprudència greu de l'article 117.2 del Codi penal, essent-ne responsable penal en concepte d'autor el seu defensat J. L. E. entenent, però, que concorria la circumstància atenuant de reparació a la víctima de l'article 29.7 del Codi penal doncs, independentment del fet que existís una companyia d'assegurances, el seu defensat va decidir no esperar més i ser ell qui fes front a la seva responsabilitat i, justament, per avançar aquest moment i poder beneficiar-se dels beneficis legals, va abonar íntegrament la indemnització a la que tenia dret a percebre la Sra. B. G. P., per la qual cosa entén que

s'ha d'aplicar la reducció qualificada de l'article 54 del Codi penal ja que ha estat el propi acusat qui ha pagat. En quan a la pena, la defensa de l'acusat mostra el seu desacord amb la sol·licitada pel Ministeri Fiscal i demana que li sigui imposada a l'acusat la mateixa pena que va sol·licitar a l'ordenança penal, d'un mes d'arrest nocturn condicional i tres mesos de privació del permís de conduir.

En l'acte del judici oral la Defensa de l'acusat ratificà parcialment el seu escrit de qualificació provisional, doncs introduí la petició, amb caràcter principal, de la lliure absolució del seu defensat perquè els fets ja van ser jutjats per Ordenança Penal, al·legant el principi de *non bis in idem*. Amb caràcter subsidiari, mostrà el seu acord amb l'exposició de fets del Ministeri Fiscal i amb la qualificació jurídica, estimant d'aplicació la circumstància atenuant de l'article 29.7 del Codi penal i la reducció qualificada de l'article 54 del mateix Codi, al·legant jurisprudència d'aquest Tribunal en la causa TC-111-4/10, i demanà que s'imposi al seu defensat una pena de 1 mes d'arrest nocturn condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de 2 anys, i privació del permís de conduir per 3 mesos.

CONSIDERANT PRIMER. En l'acte del judici oral la defensa de l'acusat ha modificat parcialment la seva qualificació provisional, sol·licitant amb caràcter principal la lliure absolució del seu defensat perquè els fets ja van ser jutjats en l'Ordenança Penal del 2016, per tant, l'accident ja hauria estat jutjat, essent d'aplicació el principi de *non bis in idem*.

El que demana la defensa de l'acusat és l'apreciació de l'excepció de cosa jutjada en base a que J. L. E. ja fou condemnat per Ordenança Penal de data 9 de de gener del 2016.

Té declarat aquest Tribunal (sentències de 29 de gener del 2003, causa núm. TC-180-3/00, i de 27 d'abril del 2016, causa núm. 6000012/2014, entre altres) que la cosa jutjada és una

manifestació del principi *non bis in idem*. Podem dir que és una conseqüència inherent de dit principi que, com té declarat el Tribunal Constitucional, s'integra dins del principi de legalitat penal de l'article 9.4 de la Constitució (sentències de 15 de juny del 2015, causa 2015-6-RE, 4 de juny del 2012, causa 2011-1-PI i 7 de setembre del 2007, causa 2007-3 i 6-RE). I aquest principi es troba expressament recollit a l'article 14.7 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fet a Nova York el 16 de desembre de 1966, signat per Andorra el 5 d'agost del 2002.

El significat de l'efecte material de la cosa jutjada és que un mateix fet criminal no pot ésser sancionat dues vegades, exigint els requisits de l'existència d'una resolució definitiva i ferma condemnatòria o exculpatòria dictada per Tribunal competent en altra causa criminal, i la perfecta identitat subjectiva o objectiva entre els fets ja jutjats i els que són objecte d'enjudiciament en la causa en que es vol fer valer l'excepció. Són dos, doncs, els requisits: una resolució definitiva i ferma, d'una banda, i la perfecta identitat subjectiva i objectiva, de l'altra.

En quan al primer requisit, referit a les resolucions que poden donar lloc a l'excepció de cosa jutjada, aquest Tribunal té declarat que les sentències i els autes de sobreseïment definitiu tenen el valor de la cosa jutjada, amb els atributs de la invariabilitat, irrevocabilitat i irrepetibilitat inherents a la cosa jutjada material, i així ho disposen l'article 88 de la Constitució, respecte de les sentències, i l'article 129 del Codi de Procediment Penal, respecte del sobreseïment definitiu doncs, com es diu en aquest darrer article, el sobreseïment definitiu és irrevocable i deixa fermament tancat el judici, contràriament amb el que succeeix en el cas del sobreseïment provisional que deixa el sumari obert fins a l'aparició de noves dades o comprovants, llevat del cas de prescripció (Tribunal de Corts, sentència de 9 de gener del 2001, causa núm. 185-1/97). Òbviament, també tenen aquesta eficàcia les

Ordenances Penals, en tant que es tracta d'una resolució amb el valor d'una sentència de condemna.

En quan a la perfecta identitat subjectiva i objectiva, el que s'exigeix és la identitat de persona inculpada o acusada i identitat de fets objecte d'imputació o d'acusació.

En el cas d'autes, no concorre la perfecta identitat objectiva doncs l'Ordenança Penal de 9 de gener del 2016 tingué per objecte uns fets que, si bé foren concomitants amb l'accident causant de les lesions a la Sra. B. G. P., també foren diferents i donaren lloc als delictes menors de conducció de vehicle automòbil amb un grau d'alcoholèmia superior a 0,8 grams d'alcohol per litre de sang i de conducció temerària amb perill concret per a les persones.

CONSIDERANT SEGON. Els fets declarats provats constitueixen un delictes menor de lesions per imprudència greu de l'article 117.2 del Codi penal doncs concorren, d'acord amb la jurisprudència, tots els elements que integren dita infracció criminal, com són: a) una acció u omissió comesa amb infracció del deure objectiu de cura, en el present cas la conducció d'un vehicle automòbil sota la influència d'una ingestió alcohòlica, circumstància que disminuïa les capacitats de l'acusat per exercir una conducció diligent i reglamentària per tal de no provocar danys o lesions a altres usuaris de la via per on circulava; b) el resultat de lesions en la víctima que han precisat d'assistència mèdica per a la curació, com és la contractura de la musculatura paracervical i paralumbar que requerí una primera assistència mèdica per a la seva curació, com resulta de l'informe forense obrant al foli 90; i, c) la relació de causalitat entre l'actuació negligent o imprudent de l'agent i el resultat típic que, en el present cas, no és negada per la defensa de l'acusat.

Precisament, el fet d'exercir la conducció del vehicle sota la influència de begudes alcohòliques és el que determina la qualificació de la imprudència com a greu.

CONSIDERANT TERCER. L'acusat J. L. E. és penalment responsable en el concepte d'autor del delicte menor ans definit, per haver realitzat personalment els fets punibles, de conformitat amb allò que disposen els articles 20 i 21 del Codi Penal, participació que resulta de la prova practicada a l'acte del judici oral i que no és discutida per la seva defensa.

CONSIDERANT QUART. Concorre en l'acusat la circumstància atenuant de reparació a la víctima de l'article 29.7 del Codi penal.

El Ministeri Fiscal s'oposa a l'aplicació de dita circumstància amb l'argument de que *no consten en autes elements que acrediten que J. L. E. hagi fet tot el possible perquè la Cia d'Assegurances agiliti l'acció. Veure jurisprudència d'aquest Tribunal. El atenuant no s'aplica automàticament, s'ha de tenir en compte una actitud activa del processat.*

Certament, per apreciar la circumstància 7a de l'article 29 en el cas de mort o lesions causades per imprudència en que és la companyia d'assegurances del vehicle causant de l'accident qui es fa càrrec de la indemnització a la víctima, aquest Tribunal exigeix que l'acusat hagi tingut una actuació proactiva prop de la companyia d'assegurances per facilitar el pagament de la indemnització amb anterioritat al judici oral, no essent d'apreciació en aquells casos en que, havent estat la companyia d'assegurances qui ha abonat la indemnització, l'acusat s'ha desentès completament de tot el que afecta a la indemnització a la víctima.

Ara bé, en el present cas, la concurrència de la definida circumstància atenuant no és discutible doncs consta plenament acreditat al foli 148 de les actuacions que fou el propi acusat, i no la seva companyia d'assegurances, qui va satisfer la indemnització a la víctima.

Atenent a la concurrència de la indicada circumstància atenuant i al fet de que l'acusat hauria acceptat l'Ordenança Penal que se li va proposar si la Batlle instructora si hagués contemplat la concurrència de dit circumstància atenuant, i tenint en compte les penes que ja li foren imposades en l'Ordenança Penal de data 10 d'abril del 2017, el Tribunal imposa a l'acusat J. L. E. la pena de multa de cinc-cents (500) euros i la pena de privació del permís de conduir per un termini de tres mesos.

CONSIDERANT CINQUÈ. Atesa la renúncia de la perjudicada a res reclamar, en haver estat indemnitzada per l'acusat, no hi ha lloc a declarar responsabilitat civil si bé, d'acord amb el que disposen els articles 174 i 175 del Codi de Procediment Penal, s'ha d'imposar a l'acusat el pagament de les despeses processals causades.

V I S T : les disposicions legals aplicables al present cas, el Tribunal de Corts,

D E C I D I M :

CONDEMNAR l'acusat J. L. E. com a responsable penalment en el concepte d'autor del delicte menor de lesions per imprudència greu, amb la concurrència de la circumstància atenuant de reparació a la víctima, a la pena de MULTA DE CINCENTS (500) EUROS i TRES MESOS DE PRIVACIÓ DEL

PERMÍS DE CONDUIR, així com al pagament de les despeses processals causades.

Contra aquesta resolució es pot interposar recurs d'apel·lació per davant d'aquest Tribunal de Corts, en el termini de quinze dies següents a la seva notificació.

Així per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.